

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 19

1. OKTOBER 1926

75. AARGANG

EVIGT LIV — DEN STØRSTE GAVE.

Af Præsident *James E. Talmage*.

»Thi Syndens Sold er Dod, men Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre«. (Rom. 6: 23.)

Skrifterne indeholder en Mængde Udtalelser om evigt Liv som Sjælens højeste Maal, og erklærer tydeligt, at denne kostelige Skat er en Gave fra Gud. Hvad er evigt Liv? Hvorledes kan det erhverves? Disse Spørgsmaal er af største Betydning for ethvert Menneske.

I de ovenfor citerede Ord af Paulus er den store Modsætning mellem Dod og Liv slaaende fremhævet; men naar disse Ord læses i Forbindelse med den øvrige Tekst, viser de sig at hentyde til Liv og Dod i en anden Betydning. Evigt Liv er noget mere, noget uendeligt større og højere end Forvisningen om individuel Tilværelse gennem Evighederne hinsides Graven.

Syndere, som er under Fordømmelse, vil vedblive at eksistere, selv i Helvede er der ikke Tilintetgørelse. Sjælen er i en evig og

vedvarende Tilværelse, som en selvbevidst Personlighed er en uundgaaelig Vished. Medens legemlig Død kan indtræffe som en direkte Straf eller Følge af Synd, saa er der en Død, som er langt værre, og mod denne sidste eller anden Død er evigt Liv opstillet som en herlig Modsætning. Den første Død, der kom til Adam paa den Dag, han syndede, bestod hovedsageligt i Udelukkelse fra Guds Nærhed, og Forløsning fra denne Tilstand tilvejebringes gennem Jesu Kristi Evangelium. Den anden Død er ligeledes Udvisning, og denne, har Herren tilkendegivet, »er den sidste Død«, hvilken han forklarer, »er aandelig og skal blive afsagt over de onde, naar han vil sige: Gaa bort, I forbandede!« (Pag. Bog. 29 : 41).

Den velsignede Modsætning er Samvær med Gud, Adgang til hans Nærhed og Meddelagtighed i de Privilegier der tilsammen udgør det evige Liv, nemlig uendelig Fremadskriden og evig Forøgelse.

I hans sidste Samtale med Apostlene umiddelbart før han blev forraadt, udtalte Herren i sin Bøn nogle Ord, der forklarer Meningen med evigt Liv: »Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.« (Joh. 17 : 3.)

Ingen kan nogensinde lære Gud at kende undtagen gennem Lydighed til de Love, som han har givet. At kende Gud er at være gudhengiven, at lære hans Veje, og saaledes beredes til at komme frem for ham. Hvor han bor, er der ingen Død, hvilket viser os en dybere Betydning i vor Frelasers Ord — at det er det evige Liv at kende Gud.

Der er kun én Maade at komme i Faderens Nærhed paa, og Frelseren har fremsat denne saaledes: »Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig.« (Johs. 14 : 6.)

I disse de sidste Dage har den Herre Jesus Kristus talt paa ny; har igen forklaret Meningen med det evige Liv og fremsat de uforanderlige Betingelser, paa hvilke det alene opnaas: »Men om I annamme mig i Verden, da skal I kende mig og

modtage eders Ophøjelse, saa at, hvor jeg er, der skal I ogsaa være. Dette er evigt Liv, at kende den eneste vise og sande Gud, og Jesus Kristus, som han har sendt. Jeg er ham. Modtag derfor min Lov.« (Pag. Bog. 132: 23, 24.)

Guds største Gave er evigt Liv, og dette kommer kun gennem Jesus Kristus, idet denne uvurderlige Velsignelse er skænket ved og igenem Frelseren, hvis Forsoningsdød har muliggjort Opnaelsen deraf. Sønnen modtog denne særlige Magt og Myndighed, hvilket fremgaar af hans Ord henvendt til Faderen vedrørende sig selv: »Ligesom du har givet ham Magt over alt Kod, for at han skal give alle dem, som du har givet ham, evigt Liv«. (Joh. 17 : 2.)

Kort efter sin Opstandelse viste Kristus sig personligt for Nephiterne paa det vestlige Fastland, og dem tilbød han denne kostelige Gave og paa de samme Betingelser. Saaledes talte han: »Sandelig siger jeg eder, dersom I vil komme til mig, skal I faa det evige Liv. Se, min Barmhjertigheds Arm er udstrakt mod eder, og hvo, som vil komme, ham vil jeg modtage; og salige ere de, som kommer til mig«. (3. Nephi, 9 : 14). Endvidere erklærede han, at han havde Magt til at skænke denne Gave: »Se, jeg er Loven og Lyset; se til mig og bliv bestandig indtil Enden, da skal I leve; thi til den, der er bestandig indtil Enden vil jeg give det evige Liv.« (15 : 9).

Evangeliets første eller fundamentale Principper og Ordninger, foreskrevne af Jesus Kristus som nødvendige Betingelser for Opnaelsen af dette evige Liv er, 1) Tro paa Gud og paa hans Søn, Menneskehedens Frelser, 2) Omvendelse fra Synd, 3) Daab ved Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse, 4) Modtagelse af den Helligaand ved Haandspaalægelse. Disse Handlinger er kun gyldige, naar de udføres af en Mand, retmæssigt beskikket til at handle i Jesu Kristi Navn. Efter at have opfyldt disse Betingelser forlanges der af den Person, der stræber efter evigt Liv, at han lever i Overensstemmelse med Evangeliets Forskrifter, og vedbliver

dermed, indtil hans jordiske Løbebane er endt, øver sig i Tro og viser sin Tro ved gode Gerninger.

Pauli inderlige Formaninger staar ved Magt i Dag og er henvendt til os alle: »Grib det evige Liv«.

ET JUBILÆUM.

Den 1. Oktober er en Mærkedag i den skandinaviske Missions Historie, idet Apostel Erastus Snow paa denne Dag for 75 Aar siden udsendte det første Nummer af Skandinaviens Stjerne, som siden den Tid er udkommen regelmæssig to Gange om Maaneden.

Den har i det lange Tidsrum været en Talsmand for Sandhedens Principper, som Herren har gengivet til Jorden i vor Tid og Slægt, og mange er de Artikler, som har fyldt de Helliges Hjerter med Glæde, og hvorigennem de har modtaget Opmuntringer til at tjene Herren. Den har tillige været et Bindeled mellem Nordens Sidste Dages Hellige, og vi haaber, at den fremdeles maa blive et virksomt Hjælpemiddel til Udbredelse af Guds evige Sandheder, og at Kirkens Medlemmer i Danmark og Norge i en endnu større Grad vil støtte Udgivelsen af Bladet ved at abonnere paa det.

Vi kan yderligere tilføje, at det første Nummer af Bladet blev trykt i Bordings Bogtrykkeri, København, hvor det uafbrudt har været trykt indtil denne Dag, hvilket vel nok tør betragtes som en Sjældenhed, at et Blad bliver trykt uafbrudt paa samme Sted i 75 Aar.

VIDNESBYRD GIVEN OM JESUS KRISTUS.

Av Ældste *E. Biørn Halvorsen.*

Jeg glæder mig av mit ganske hjerte for den anledning, som er git mig herigjennem og bære mit vidnesbyrd om Guddommeligheten av Jesu Kristi misjon til menneskene.

Når man leser de 4 evangelier om Jesus Kristus, må man forstå, at intet opriktig og retfærdigt menneske kan tvile på, at Jesus Kristus virkelig var Guds søn og menneskehetens forløser, og det bedste, som vi »Siste Dages Hellige« kan gjøre, er at forfekte denne sandhet til vore medmennesker og aldrig la en god given anledning til og gjøre dette gå ifra os.

Min misjonserfaring fortæller mig, at endnu har den største del av det norske folk troen tilbake på Guddommeligheten av Kristi misjon til menneskene, og må Herren endnu bevare den i deres hjerter, men jeg frykter for den opvoksende ungdom især blandt de studerende, som nu begynner endog i en stor målestok og forkaste troen på vor Herre og frelser. Der er holdt adskillige foredrag blandt andet av landets største kirke-mænd, som går ut på og forkaste Kristi guddommelige misjon, hans mirakler o. s. v. som noget gammelt nonsens og litet artet til undervisning og belærelse for vore unge mænd og kvinder. Men sandheten er, at de vil aldrig finde bedre undervisning end nettop Kristi levnetsløp og hans storartede vel-signelser til menneskeheten.

Når vi læser hos Lukas f. e. s. 1: 28—33, 35, når beretningen fra Engelen til Maria lyder: »Han skal være stor og kaldes den høiestes søn, og Gud Herren skal give ham hans fader Davids trone, og han skal være Konge over Jacobs hus evindel-ig, og der skal ikke være ende på hans kongedømme«, og læs det 35. vers.

I sine taler og forelæsninger forbauset han folket som en, der virkelig talte med myndighet og ikke som deres skrift-lærde. Og om hans store velgjerninger blandt folket, hel-bredelserne, mettelserne av folket, opvækken av døde og andre store mirakler, som han var så rik med. Det er betegnende den store forsjel på Kristus og det alm. menneske, idet disciplene siger: »Hvad er dog dette for en, hvem både vindene og sjøen er lydige?« Og så det store under, da han kom vandrende på sjøen, og disciplenes forskrækkelse, idet de trodde og se en ånd.

Den største uttalelse, som er gjort av disciplene om Kristi Guddommelighet, er Peters svar til ham: Du er Meszias, den levende Guds søn, og læg mærke til Kristi svar, at ikke mennesker hadde åbenbaret ham det, men Gud vor evige Fader. Ja, sådan er det, og jeg kan aldrig fuldtakke Herren nok for det vidnesbyrd, jeg har fått om samme, og tiden kommer, at hvert knæ skal bøie sig og bekjende ham som verdens frelser og Guds søn.

Ovenstaaende Artikel, skreven over de fire Evangelier, blev indsendt til Hovedbestyrelsen for Kirkens Ungdomsforeninger og blev tilkendt første Pris. Frk. Borghild Nielsen, Missionssekretær i den norske Mission, fik rosende Omtale for sine seks Oversættelser indsendt fra Norge. Red.

VELSIGNELSER FØLGER DE, DER GØR GUDS VILJE.

(»Liahona«.)

Der er ingen, om hvem vi har nogen Beretning i Mormons Bog, jeg ynder mere end Nephi. Denne Mands Liv har været en ledende Stjerne for mit Liv. Hans Tro, hans Villighed og Begejstring for at gøre Guds Vilje har inspireret mig med Ønsket om at følge i hans noble Fodspor.

Vi taler undertiden om at se Engle, men hvor finder vi nogen Beretning om, at Engle har været sete? De af os, der er bekendt med Mormons Bog, har læst, da Herren befalede Nephi at sende Bud til Laban i Jerusalem for at faa Pladerne, var der nogle af hans Sønner, som beklagede sig over at skulle gaa; men da Nephi kom ned fra Bjergene til sin Faders Telt, sagde han, at han vilde gaa, fordi han vidste, at Herren ikke gav nogen Befaling til Menneskenes Børn, medmindre han bereder Vejen for dem, at de kan udføre de Ting, han har befalet dem. De gik, men de fik ikke Befalingen gennemført, og hans Brødre ønskede at gaa tilbage til deres Fader, men Nephi sagde: »Vi vil ikke gaa tilbage til vor Fader, forinden vi har fuldført de Ting, Herren har befalet os.« De gik igen, og de

gav Laban hele deres Formue, men de blev atter drevne tilbage. De ældre Brødre slog Nephi og hans Broder Sam med en Kæp; medens de gjorde dette, stod en Herrens Engel foran dem og irettesatte dem, og efter at Engelen havde befalet dem at forsøge igen og udtalt, at Laban skulde blive udleveret til dem, begyndte de atter at knurre. Saaledes har det været i alle Tidsaldre, og saaledes vil det gaa disse, der ikke adlyder Guds Befalinger. Engle maa besøge dem, de maa have Syner, de maa have Drømme, de maa endog se Guds Søn, men Guds Aand brænder ikke i deres Hjerter, men de, der gør Guds Vilje og lever et gudeligt Liv, de vil vokse og tiltage i Vidnesbyrd om Evangeliet og i Styrke til at gøre Guds Vilje.

Efter at Engelen var gaaet, sagde disse Mænd: »Hvorledes kan det være muligt, at Herren kan overgive Laban i vore Hænder? Han er en mægtig Mand, der kommanderer Halvtreds Mænd; mulig han kan ihjelslaa Halvtreds, hvorfor skulde han ikke ihjelslaa os?« Hvad sagde Nephi, deres yngre Broder? Han sagde: »Lad os gaa op igen til Jerusalem og lad os være trofaste i Udførelsen af Herrens Befaling, for se, han er mægtigere end alle paa Jorden og er derfor mægtigere end Laban og hans Halvtreds, ja endog mægtigere end hans ti Tusinder.«

Her er Nøglen, Sidste Dages Hellige. Lad os forstaa, at Gud er mægtigere end hele Jorden. Lad os forstaa, dersom vi er trofaste i at holde Guds Befalinger, hans Løfter vil blive bogstavelig opfyldte; thi han har sagt, at ikke et Bogstav eller en Tøddel skal falde til Jorden uopfyldt, men Vanskeligheden ligger i, at mange tillader deres Sjæles Modstandere at forblinde deres Tanker. Gud har sagt, at den største af alle Gaver, han kan skænke os, er evigt Liv. Vi arbejder for at erholde denne store Gave, og den vil blive vor, om vi holder Guds Befalinger. Det vil ikke være nogen Fordel for os, om vi gør det til vor Profession at forkynde til Jordens Ender, at dette er Evangeliet, men det er til vor Fordel, om vi gør Guds Vilje.

Uddrag af en Tale af Præsident *Heber J. Grant*.

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Ældsterne Christian Dausel, Elsinore, Utah, og Richard Thomas Andersen, Salt Lake City, Utah, ankom den 13. September til København med Dampskibet »Hellig Olav«.

Begge er beskikket til at virke som Missionærer i Aarhus Konference. Ældste Dausel har tidligere udført en Mission i Danmark.

Vi byder dem begge hjertelig velkommen til Missionen.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

GØR LIGESAA.

Einar Thomsen og Frk. Johanne Thomsen, Son og Datter af Emil Thomsen i Silkeborg, som begge er trofaste, unge Sidste Dages Hellige, har i den senere Tid anvendt deres Søndage til Uddeling af Kirke-Literatur. En Ugedag uddelte de i ni Timer 278 Skrifter og havde seks evangeliske Samtaler. Deres Fader gaar ofte ud i samme Ærinde, og de agter at fortsætte med Uddelingen og at bære Vidnesbyrd til deres Medmennesker om Evangeliets Gengivelse. Et Eksempel til Efterfølgelse.

DEN NORSKE MISSION.

DAAB.

Følgende er indlemmet i Kirken ved Daab:

Moss Gren: 5. Septbr. Dagmar Karlsen, 12. Septbr. Aslaug Marie Samuelsen.

Oslo Gren: 9. Septbr. Harry Hansen Olsen og Anny Helene Hansen Olsen.

ANKOMST.

Ældste Olaf T. Short fra Salt Lake City ankom hertil med

»Hellig Olav« den 12. Septbr. efter en behagelig Overrejse. Vi ønsker ham velkommen til Missionen.

AFLØSNING.

Ældste Frans Olsen og Soster Karen Olsen er hæderlig af-
løst fra deres Mission i Norge og afrejser herfra den 25. Septbr.
med »Hellig Olav«.

Vi ønsker Broder og Soster Olsen en behagelig Hjemrejse.

M. Christophersen,
missionspræsident.

UDE FRA.

SKANDINAVISK SAMMENKOMST I UTAH.

Den aarlige skandinaviske Sammenkomst fandt Sted i Ogden den 28. og 29. August. Der blev afholdt Mode Lordag Eftermiddag og to Moder om Søndagen i Tabernaklet, som for Anledningen var dekoreret med Blomster, Stjernebanneret og de tre nordiske Rigers Flag. En Mængde Mennesker havde givet Mode, hvoriblandt var Apostel, U. S. Senator Reed Smoot, Apostel, Dr. John A. Widtsoe og Historiker Andrew Jenson, som alle var iblandt Talerne.

Lordag Aften afholdtes en stor Koncert samme Sted.

Provo blev valgt som Samlingssted næste Aar.

RIGTIG TANKEGANG.

Der er kun meget faa Mennesker, der kan begynde ved eet Punkt og tænke uden Afbrydelse til et andet. De flestes Tankegang standses ved enhver mindre Anledning. I Virkeligheden tænker de ikke, de holder kun en Slags Revy over det forbigangne.

De fleste af os tror, at vore Hjerner er i uafbrudt Virksomhed, fordi de vedbliver at fremstille Billeder for os, hvorfor vi tror, at vi tænker. En Hjerne kan ikke tænke af sig selv

mere end et Øje kan virke af sig selv, den maa blive kontrolleret af Bevidstheden i en bestemt Hensigt. Det er denne Hensigt, der adskiller konstruktiv Tænkning fra en vaklende og unyttig Revy.

De fleste af os er Drømmere; vi tænker med en svag Forestilling om, hvad der mulig kan hænde, og disse Billeder forstyrrer os. Kun faa af os er konstruktive Tænkere.

For at tænke en Tanke ud i alle dens Enkeltheder og undersøge alle dens logiske Følger, da maa man være alene, og man maa være i Stand til at adskille en aaben Vej fra en kroget Sti.

Vi maa kunne indse, at der bør være Fremgang i Tanker. Og vi skulde være tilstrækkelig fortrolige med den Jordbund vi har betraadt, at vi ikke nødes til stadig at gaa over den.

Vi burde være saa vel bekendt med Vejene, der leder os bort fra vore Hensigter, at vi ikke lader os forblinde, men marchere fremad i en lige Linie.

At tænke en Ting igennem, kræver Anstrengelse, Styrke og Selvkontrol; det kan ikke gøres automatisk.

Vanskeligheden hos de fleste af os ligger i, at vi er Drømmere og at vi tillader vort Sind at flyde til hvilken som helst Kanal det vil, og som Følge deraf kommer vi ikke til det ønskede Bestemmelsessted.

Revy er intet ud over Fornøjelse; det har sin Interesse at se, hvor Tanken vil lande, naar den er overgivet til sig selv. Undertiden er den et Slags Spil, ved hvilket vi kan fornøje os. Hvor Tanken vil ende, naar den er dirigeret bevidst, er en Sag, der kræver vor aandelige Selvkontrol.

For at kunne tænke en Tanke ud, maa vi give os Tid, til at blive velbekendt med den. Vi bør undersøge den fra alle Sider, udelukke alle unødvendige Betæneligheder og udfinde den bedste Maade for at kunne løse Opgaven.

Vi maa befri os selv fra Sindsbevægelse og forudfattede Meninger og følge Fornuftens Love.

Hvor disse Love vil føre os, er ikke et Spørgsmaal om vor Tilfredsstillelse, men det bliver et Spørgsmaal om Virkelig-

hed. Vi skulde bestræbe os for i vore Tanker at synes om et hvilket som helst Sted, de er landet, og følge Sandheden, hvorhen den end har ført os.

Det er ogsaa nødvendig at holde Tankerne frit aabent for alle de Indtryk og Idéer, der maatte komme fra andre Mennesker. Dette maa mulig hjælpe os og rette paa de Misgreb vi ofte gør mod os selv.

Vi bør ikke tiltræde noget som helst, med mindre vi er ledet til at tro det ved Fornuftens strengeste Lov og Intelligens.

Liahona.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. John A. Widtsoe af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 288.)

DEN STORE LOV.

De utallige Paavirkninger, som Universets Stof, Energi og Intelligens udøver paa hinanden, maa nødvendigvis være underkastede en eller anden stor Lov. Denne universale Lov, til hvilken alle mindre Love bidrager, maa være af stor Betydning for det Menneske, der forsøger paa at komme i Besiddelse af en sand Livsfilosofi.

Universets tiltagende indviklede Beskaffenhed. Som allerede bemærket, er det utænkeligt, at Forvirring eksisterer i et Univers, der kontrolleres af Intelligens, og som styres af Aarsags- og Virknings-Loven. Dersom hans Kundskab er rationel, er Mennesket aldeles sikker paa, at enten det saa er i Gaar, i Dag eller i Morgen, vil den samme Gerning, under de samme Forhold, bringe det samme Resultat. Under visse givne Omstændigheder vil en Solstraale, der føres gennem en Glasprisme, altid fremvise det samme Spektrum; en lige Stok eller Pind, stillet halvt ned i Vandet, vil altid se kroget ud. I den fysiske, i den aandelige og i den moralske Verden er Aarsags- og Virknings-Loven uindskrænket Hersker.

Passivitet eller Uvirksomhed er en Utænkelighed — thi var

dette muligt, vilde der ikke være noget Univers. En stadig Virksomhed eller Bevægelse er Universets Særkende. Den Mangfoldighed af Paavirkninger, som de forskellige Former af Stof, Energi og Intelligens udøver, og af hvilke Universet bestaar, maa foraarsage en lignende Mangfoldighed af Følger. Endvidere: Fremadskridende, intelligente Viljer, som gør Indvirkning paa Stof og Energi, maa tilvejebringe — og faktisk tilvejebringer — stedse tiltagende Reaktions-Virkninger blandt Universets Kræfter.

Ydermere bliver enhver ny Række af Følger Aarsag til endnu flere Følger. Derfor, i vort Univers, saaledes som vi tænker os det indrettet, synes en stedse tiltagende Sammensathed at være den store Følge af de universale Kræfters Virksomhed. Dette er altsaa Naturens store Lov, som alt, der har Liv, maa underkaste sig, dersom det skal være i Harmoni med alle andre Ting. I et Univers, der kontrolleres af Intelligens, er det kun naturligt at antage, at alt indenfor dette bevæger sig fremad mod et stedse stigende Maal. Efterhaanden som Mennesket kommer i Besiddelse af forøget Kundskab, bliver Bevidstheden om Tilstedeværelsen af denne store Lov som en kontrollerende Magt mere og mere tydelig.

Mennesket og den altomfattende Lov. Loven om den tiltagende Sammensathed i Universet er fundamental. Eftersom Mennesket stedse paavirkes af — og indvirker paa — Stof og Energi, maa det selv underkaste sig denne store fundamentale Lov, hvilket er ensbetydende med, at det, under normale Forhold, vil tiltage i Komplexitet. Eftersom Menneskets Opmærksomhed henledes paa Naturens Fænomener og kun studerer og gør Brug af dem, vokser og tiltager han i Kundskab. Hvor Mennesket forhen kun var i Besiddelse af *en* Kendsgerning, som det kunde benytte, har det nu mange saadanne. Dette er den væsentlige Betingelse for Menneskets Udvikling. En Snedker, der kun ejer *et* Redskab, udfører mindre og desuden daarligere Arbejde end den, der er udrustet med et fuldt Sæt Værktoj. Saaledes forholder det sig med Mennesket: Lidt

efter lidt, eftersom det høster Erfaring, bliver det bedre i Stand til at bruge Naturens Kræfter i Udførelsen af sine Hensigter. Med denne Opfattelse i Tankerne bliver denne store Lov en nødvendig Betingelse for Opnaaelsen af forøget Kraft, af fremadskridende Herredomme i Universet. Af denne Grund er Loven, der betegner de gennem de universale Kræfters Virksomhed fremlagte Resultater, ofte kaldet Udviklings Lov.

Menneskets Vækst eller Fremgang beror paa, hvorvidt det med Intelligens udover sin Vilje paa alle dets Omgivelser. Det er endog tænkeligt, at Mennesket ved at misbruge Viljen kan tabe nogle af sine erhvervede Kræfter. Men i hvert Fald formaar Viljen under normale Forhold at forøge Menneskets Kraft; og ved at bruge Viljen paa en intelligent Maade i en Verden, der bestaar af Stof og Energi, vokser dette stedse mere komplicerede Menneske i Kraft og Styrke, stræbende henimod Fuldkommenhed i en tiltagende interessant Verden. De, der ikke retter sig efter Fremskridtslovens Krav, er abnorme Individuer, der ikke bestræber sig paa at gore de nødvendige Anstrengelser i den rigtige Retning.

Naturen er udtømmelig med Hensyn til Antallet paa de indbyrdes Forbindelser mellem Stof, Energi og Intelligens, som det er muligt at frembringe i den. Det er derfor en Selvfølge, at Mennesket vil være i Stand til for evig at føje Kundskab til Kundskab, Magt til Magt og Fremskridt til Fremskridt. Denne Lov, Fremskridtsloven, er Universets store Lov, uden Begyndelse og uden Ende, og støttet af alle andre Love. Villige, intelligente Mennesker er, ved at underkaste sig denne Lov, naaet frem til deres nuværende høje Udviklingstrin, og ved fremdeles at adlyde samme Lov vil de vedblivende gaa fremad, hen imod guddommelig Fuldkommenhed. Gud — Universets højeste Intelligens og mest fuldkomne Vilje, har opnaaet sin Stilling gennem en lydige Anerkendelse af Fremskridtslovens Betingelser.

Fremskridtsloven giver Haab til enhver, der annammer

Evangeliet, og ansporer til gode Forsætter. Den Tryghed, man foler ved at være kommen til Kundskab om, at Universets Elementer er evige, levendegøres, formedelst det Haab, der er skænket, nemlig, at der er en vis Hensigt med al Universets Virksomhed. Hvad som helst Mennesket end gør, eller hvad som helst dets Tilværelse i Jordelivet end maa bringe det — forudsat, at dets Aandsevner er i fuld Virksomhed blandt Naturens forskellige Kræfter, der omringer ham — erholder han Kundskab og derved Magt; endvidere, ifølge Fremskridtsloven, rykker Mennesket stedse fremad og bliver saaledes beredt til at indtage en mere fremragende Stilling end den, det for nærværende indtager, hvorved det kan blive i Stand til at udføre et endnu større Arbejde.

Nogle, i deres Modløshed over, at de ikke har været i Stand til at udføre netop alt, hvad de ønskede, betragter ofte deres Liv som en formaalsløs Tilværelse; men dette er tom Snak; thi intet intelligent Væsen, der giver sig af med Tingene omkring sig, kan siges at være frugtesløs. Et saadat Væsen adlyder automatisk Fremskridtsloven og skrider derfor fremad henimod dets store Fremskridtsskæbne, der indbefatter den højeste Magt, tilligemed dens medfølgende Glæder. Den alene lever et hensigtsløst Liv, der ikke gør Brug af sine Evner. Det gør intet til Sagen, hvilke Hverv man beskæftiger sig med i Livet, dersom man blot udfører dem samvittighedsfuldt og efter bedste Evne. Ingen kan, i et uendeligt Univers, hverken lære eller udføre alt paa én Gang. Der maa gøres en Begyndelse et aller andet Sted; men en Gang i Tiden vil Hjørne efter Hjørne, Rum efter Rum, det ene Felt efter det andet blive gennemgaaet — man vil lære alt at kende, og alle Vanskeligheder vil til sidst blive overvundne. Alt maa til sidst udforskes; saa det siger intet, enten man begynder i Østen eller i Vesten. Hvad det imidlertid kommer an paa, er, at Mennesket helt og holdent med Legeme og Sjæl ofrer sig for sit Arbejde. Derpaa beror Væksten.

Udviklingsloven. Fremskridtsloven er altsaa en grænseløs

Udviklingslov for alle Menneskets Kræfter, stillet, som det er, midt i et Univers, der bliver mere og mere kompliceret. Intet Princip i Livsfilosofien er mere haabefuldt end dette.

GUD OG MENNESKET.

Læren, der handler om Menneskets Forudtilværelse, leder hen til en Anelse om det Slægtskabsforhold mellem Gud og Mennesket, der maa være det eneste rigtige Grundlag for en rationel Teologi.

Hvorfor Gud er Gud. Førend dette Slægtskabsforhold mellem Gud og Mennesket kan bestemmes, er det nødvendigt noget ærmere at drøfte de Forhold, under hvilke Gud blev Gud. Som allerede er bleven sagt, er Gud det mest intelligente Væsen i Universet. Han har den største Kundskab og den mest fuldkommengjorte Vilje; derfor er han i Besiddelse af en ubegrænset Magt over Universets Kræfter. Ikke desto mindre, dersom man antager den store Lov, Fremskidtsloven, maa Gud ifølge denne fra Begyndelsen have været — og maa være — underkastet en fremskridende Udvikling; og, uendelig og almægtig, som Gud er, maa han dog have været mindre mægtig i det forbigangne, end han nu er.

Endskønt det er taabeligt for Mennesket at forsøge paa at opklare enhver Enkelthed, forbunden med dette forbigangnes Mysterier, er det dog kun logisk at antage, at en fremadskridende Gud ikke altid har indtaget den Stilling, han nu er i Besiddelse af. Det er ligeledes klart, at Guds Fremadskriden, ligesom ethvert andet Væsens, begyndte ved, at han gjorde Brug af sin Viljekraft.

I »Begyndelsen« — et Udtryk, hvis Betydning langt overgaar Menneskets Forstand, udøvede uden Tvivl Gud sin Vilje paa en særdeles kraftig Maade og erhvervede sig derigennem en tilsvarende stor Kundskab angaaende de Kræfter, han var omgivet af. Eftersom Kundskaben, formedelst en særdeles ihærdig Viljeanstrengelse, voksede og tiltog endnu mere, blev hans Kendskab til Universets Love større og større, indtil han

til sidst var i Stand til, billedlig talt, at erobre Universet, hvilket for vore indskrænkede Begreber synes at være en absolut og fuldstændig Sejr. Vi kan være forvissede om, at gennem Selvanstrengelse er Guds uadskillelige, ham iboende Kræfter blevne uddannede, ja, til en guddommelig Værdighed. Paa denne Maade er han bleven til Gud.

Som sagt, Forstaaelsen af Gud, Universets allerhøjeste Væsen, overgaar ubetinget den menneskelige Forstand. Hans Intelligens er lig Summen af alle andre Væseners Intelligens. Der kan ingen som helst rationel Diskussion fores angaaende Guds Livs og Naturs Enkeltheder. Vi skænker ham fuldkommen Underdanighed, fordi han for os er aldeles fuldkommen i enhver Henseende. Ikke desto mindre erholdt han sin Guddommelighed ved at bruge den Kraft, han var i Besiddelse af, og ved at adlyde de Love, han, efterhaanden som han deltog i Erfaring, opdagede.

Thi Dagen kommer, da Herren skal lade sin Rost høre fra Himlen. Himlene skal bæve, Jorden skælve, og Guds Basun skal lyde baade længe og højt og sige til de slumrende Nationer: I Hellige, staar op og lever; I Syndere, bliver og slummer, indtil jeg atter kalder.

Pg. Bog.

INDHOLD:

Evigt Liv.....	289	Den Danske Mission.....	296
Et Jubilæum.....	292	Gør ligesaa.....	296
Vidnesbyrd given om Jesus Kristus.....	292	Den Norske Mission.....	296
Velsignelser følger de, der gør Guds Vilje.....	294	Ude fra.....	297
		Rigtig Tankegang.....	297
		Fornuftmæssig Teologi....	299

SKANDINAVIENS STJERNE er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Norge og Danmark. Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording